vel etiam pro jam commiſſis ſub hac forma, ſi de illis intra tale tempus minimè ſatisfecerint, proferre præſumant, niſi mora in exhibenda ſatisfactione vel culpa ſeu offenſa præceſſerit, quibus meritò ad injungendam ſatisfactionem hujuſmodi, & taliter prohibenda ſimilia inducantur, aut alia rationabilis (quam in ipſis ſententiis exprimant) cauſa ſubſit. In Univerſitatem vel Collegium [3] proferri excommunicationis ſententiam penitùs prohibemus, volentes animarum periculum vitare, quod exinde ſequi poſſet, cùm nonnunquam contingeret innoxios hujuſmodi ſententiâ irretiri: ſed in illos duntaxat, de Collegio vel Univerſitate, quos culpabiles eſſe conſtiterit, promulgentur.

¶ Pith. [2] *Sive ſpecialiter, ſive generaliter, &c.*] Ut *in cap. Præterea, ext. de appellat.*

[3] *In Univerſitatem vel Collegium, &c.*] Quod olim ſolitum fieri indicat *cap. 11. inf. de exceptionib.*

m *In manuſcript. deſunt hæc duo verba,* in Eodem.

VI. Idem in Eodem [m]. [an. 1245. *in Gallia.*]

Prælatus contra potentiam temporalem etiam ſpirituali gladio, ſcilicet Eccleſiaſticâ cenſurâ ſe tueri poteſt. Hoc dicit. Joan. And.

DIlecto filio Decano Aurelianenſi: *& infrà.* Præterea cùm omnes leges, omniaque jura vim vi repellere, cunctiſque ſeſe defenſare permittant: licuit [n] utique ipſi Decano (ſi prædictus Ballivus eum bonis ſuis mundanis injurioſè ſpoliare, vel ea violenter occupare præſumpſerit, ut ſuperiùs eſt expreſſum) contra illius violentiam injuriamque ſe tueri. Et quoniam adverſùs ejus nimiam potentiam ſufficiens temporalis defenſio ſibi fortè non aderat, potuit ſe etiam ſpiritaliter gladio videlicet utendo Eccleſiaſtico defenſare, ac recurrere propter hoc ad arma ſpiritalia, quæ ſunt Eccleſiæ propria, & pro ſuo munimine illis uti; præſertim cùm dictus Ballivus poſt latas in eum ab [o] eodem Decano ex aliis cauſis excommunicationis ſententias (ſicut idem Decanus aſſeruit) ipſum tanquam exinde provocatus, ſententiis ipſis contemptis, bonis ſpoliaſſet eiſdem, & propter hoc poſtmodum ipſe Decanus ſententiam tulerit interdicti, tanquam ſpiritali ſe mucrone defendens contra illius injuriam & violentiam ſibi ab eodem occaſione prædictarum ſententiarum, & in ipſarum contemptum, illatam. Et quidem cùm liceat cuilibet ſuo vicino vel proximo pro repellenda ipſius injuria ſuum impartiri auxilium; imò ſi poteſt & negligit, videatur injuriantem fovere, ac eſſe particeps ejus culpæ: licuit profectò ipſi Decano proprio ſibimet ſubvenire ſubſidio, & ſuammet temporalem injuriam ſua propria ſpiritali defenſione tueri; ſicque utrumque quodammodo gladium & temporalem & Eccleſiaſticum alterum videlicet altero adjuvare; maximè quia hi duo gladii conſueverunt, exigente neceſſitate, ſibi adinvicem ſuffragari, & juvamen alterius ſubventione mutua frequentiùs exerceri.

n Vide Dec. *in c. Cùm non ab homine, in primo not. de Judic. & in c. Significaſti. de offic. Deleg.*

o *Hæc duo verba,* ab eodem Decano, *deſunt in manuſcriptis.*

VII. Idem. [an. 1245. *in Gallia.*]

Excommunicatos à ſubditis Suffraganeorum, Archiepiſcopi non poſſunt abſolvere: ſed excommunicatos à Suffraganeis vel Officialibus benè, ſi ad eos appellatum fuerit. Hoc dicit. Joan. And.

VEnerabilibus: *& infrà.* Ceterùm Rothomagen. Archiepiſcopo, vel ejus Officiali non licet excommunicatis ab Archidiaconis vel aliis ſubditis Suffraganeorum ipſius Archiepiſcopi (cùm nec excommunicantium nec excommunicatorum ſint Judices) abſolutionis beneficium impartiri: excommunicatos autem ab ipſis Suffraganeis vel eorum Officialibus poſſunt abſolvere, ſi ab ipſis litigantibus ad eos [p] fuerit provocatum. Neutra verò partium appellante, ſi qua ipſarum per Archiepiſcopum vel ejus Officialem ab excommunicatione contra eam lata pro reliqua poſtulet ſe abſolvi, vel aliàs coram eis de parte adverſa querimoniam ſine appellationis interpoſitione deponat; non eſt in hoc ab ipſis (cùm ſui non ſint Judices) audienda. Sed ſi excommunicatus deponat apud eos de Suffraganeo, ut imponatur ei pœna, & pro ſuo intereſſe ſuper injuſta excommunicatione querelam: audire utique debent eum; ſecùs autem ſi conqueratur de ipſo, ut relaxetur hujuſmodi ſententia contra ſe ab eo pro alio promulgata; quoniam tueri hanc cauſam non ad ipſum Suffraganeum, ſed ad eum, pro quo eſt ſententia lata, ſpectat. Attamen ſi Suffraganeus, vel extra judicium pro ſuorum defenſione [q] jurium, vel etiam in judicio ex ſuo procedens officio [r] inquirendo, videlicet vel ſimile quid agendo aliquem excommunicet: in hoc caſu conveniendus eſt ipſe Suffraganeus coram Archiepiſcopo, vel ejus Officiali; quia ipſius intereſt defendere cauſam ſuam.

p Ampliùs in alio caſu *no. per Abbatem in ca. In literis. de offic. Deleg.* ubi vide omnino Decium.

q Vide no. *in cap. Novit. de offic. Leg.* & Inn. *c. Ex parte, ſuprà, de verb. ſign.* Font.

r Vide Inno. *ca. Humilis. de Majo. & ob.* Bart. *in l. 2. ff. de Adult.* Font.

Archiepiſcopus in caſibus, in quibus juriſdictionem habet, ante cognitionem cauſæ abſolvit excommunicatum ad petitionem partis, vel officio; niſi dicatur excommunicatus pro manifeſta offenſa vel contumacia: & contumaciæ præſumptæ & manifeſtæ ponit exempla. H. d. Joan. And.

§. 1. Porrò Archiepiſcopus vel ejus Officiales excommunicatos à Suffraganeis, ſemper antequam audire cauſam incipiant, in caſibus, in quibus eis juriſdictio competit, juxta Eccleſiæ formam debent abſolvere: utpote ſi poſt diffinitivam fuerit excommunicationis ſententia promulgata, & ad eos [f] fuerit appellatum, exceptis caſibus, in quibus jura prohibent poſt ſententiam appellare. Similiter ſi Suffraganeus extra judicium excommunicet aliquem pro ejus offenſa, vel pro ſui defenſione juris, & ſuper hoc querimoniam ille proponat; ſit ille primitus juxta formam Eccleſiæ abſolvendus; niſi Suffraganeus probaturum ſe offerat quòd pro manifeſta offenſa excommunicatum eum vinculo innodavit. Idem eſt etiam ſi quenquam pro præſumpta contumacia (videlicet quia citatus præfixo ſibi termino non comparuit) excommunicatione conſtringat; quia ſi hic ligatus propoſita querimonia [t], petat ab Archiepiſcopo ſe abſolvi, ſive quando Suffraganeus ex ſuo proceſſit officio, ſive quando eſt ad ipſum Archiepiſcopum ante ſententiam diffinitivam appellatum, & ab adverſario proponatur, quòd abſolvendus non ſit, nec pandi ei debeat judicii aditus, niſi priùs expenſas reſtituat, & judicio ſiſti exhibeat cautionem; ipſeque reſpondeat quòd rectè contumax reputari non debet, pro eo quòd in itinere captus, vel etiam alio impedimento detentus, in termino comparere nequivit: tunc protinùs juxta formam Eccleſiæ, beneficium debet abſolutionis impendi. Secùs autem ſi ſe contumacem confiteatur, vel aliàs de contumacia ſua conſtet, quia forſan prædixerat in judicio quòd minimè compareret: tunc enim (cùm manifeſta ſit contumacia, & manifeſta reputetur offenſa) non eſt ei (niſi primò expenſarum ſatisfactione, ac de ſtando judicio cautione præſtita) abſolutio impendenda. Et hoc ipſum eſt in ſimilibus obſervandum, ſicut ſi aliquis ad certum locum citetur, & ille proponat ipſum non eſſe ſibi tutum, & Judex poſteà in eum (quia non probavit hoc, non comparuit) ſententiam excommunicationis promulget: nam tunc ſi excommunicatus ipſe ad Superiorem appellet, & ante omnia ſe ab eo petat abſolvi (cùm probare conetur vel velit ipſum locum non extitiſſe ſibi tutum) in hoc eſt proculdubio audiendus, cùm præſumpta ſolummodo ejus contumacia videatur. Sed ſi Judex pronunciaſſet locum illum eſſe idoneum & ſecurum, & ille non comparuiſſet, ac ideò excommunicaſſet eundem: ipſe poſtmodum ſuper hoc (niſi poſt latam interlocutoriam intra decendium provocaſſet) nullatenus audiri debet.

f al. ipſos.

t Per viam ſupplicationis reſtitutionis in integrum, appellationis. Dom. Font.

Excommunicatio lata poſt appellationem interpoſitam ex cauſa probabili, non ſtatim pronunciatur nulla: ſed fieri poteſt relaxatio ad cautelam, etiam antequam incipiat de veritate cauſæ cognoſcere. Idem ſi dicatur lata per intolerabilem errorem: & in contrarium error ille probabiliter defendatur. Joan. And.

§. 2. Sed ſi ex cauſa legitima ſeu probabili quis appellet, puta quia locus non eſt tutus, & poſt appellationem hujuſmodi excommunicatione ligetur, ac demùm conſtet Superiori quòd ad ipſum ex tali cauſa extitit provocatum: non tamen illicò pronunciare debet excommunicationis ſententiam fore nullam: ſed poteſt eam ad cautelam juxta formam Eccleſiæ relaxare.

Si certum eſt excommunicationem eſſe juſtam, fit remiſſio: ſi certum eſt eam injuſtam, non fit: ſi eſt dubium, fieri poteſt relaxatio: ſed ſi honeſtius eſt remittere, tenet tamen relaxatio ubi Archiepiſcopus eſt Judex, licet non fiat remiſſio. Hoc dicit. Joan. And.

§. 3. Sanè ſi certum eſt excommunicationis ſententiam eſſe [u] juſtam, velut cùm propter manifeſtum exceſſum eſt in aliquem promulgata: ſuperior Judex (niſi periculum ſit in mora) excommunicatum ad excommunicatorem prorſus remittere debet; nec debet eum abſolvere, niſi excommunicator requiſitus malitioſè illi abſolutionis beneficium deneget. Si verò conſtet hujuſmodi ſententiam eſſe injuſtam, nequaquam remittendus eſt ad eum excommunicatorem excommunicatus: ſed debet ſine difficultate aliqua nunciari. Quod ſi dubitetur, utrum juſta ſit vel injuſta, ſuperior (niſi excommunicatori deferat) relaxare juxta formam Eccleſiæ poteſt illam, quanquam honeſtiùs & convenientiùs agat, ſi ei deferat in hoc caſu. Ubi autem Superiori competit de excommunicatione cognoſcere, abſolutio ſeu relaxatio, quam ipſe fecerit, tenet, licèt forſitan ſit juſta: quoniam eſt contra jus litigatoris, non tamen contra jus conſtitutionis abſolvit.

u al. fore.

Archiepiſcopus in caſibus, in quibus excommunicare poteſt, ſi conſuetudo habet, emendas pecuniarias exigere poteſt. Hoc dicit. Joan. Andr.

§. 4. Denique à ſubditis Suffraganeis emendas pecuniarias [x] poteſt Archiepiſcopus, ſecundùm conſuetudinem regionis exigere in caſibus, in quibus ei licet eos excommunicationis vinculo innodare.

x De Anch. hic remittit ad xxiij. q. 5. c. Si vos. 21. q. 5. c. Si quis conſuluerit. Font.

Summatur ſuprà in §. Sed ſi ex cauſa: ubi videas.

§. 5. Poteſt quoque Archiepiſcopus beneficium abſolutionis, juxta formam Eccleſiæ nonnunquam impendere ad cautelam; utpote ſi aſſeritur in excommunicationis ſententia intolerabilem errorem fuiſſe patenter expreſſum; id eſt aliquid ſub vi præcepti vel mandati apertè in ea contineri, quod communiter vel in ſuo genere eſt peccatum, veluti ſi dicat fortè aliquis ſe à Suffraganeo excommunicatum fuiſſe pro eo quòd eleemoſynam pauperi tribuebat, vel quia faciebat aliquid aliud, quod in ſe bonum eſt, aut quia non operabatur id quod ſuo actu illicitum eſt & pravum, & Suffraganeus ipſe aſſerat quòd pro digna & rationabili cauſa, vel pro conſervanda vel exequenda juſtitia hoc illi prohibuiſſet, vel etiam injunxiſſet: nam tunc Archiepiſcopus ad cautelam abſolvere poteſt eum.

Summatum habes ſuprà in §. Sed ſi ex cauſa, ibi vide.

§. 6. Similiter ſi aliquis proponat ſe ante diffinitivam ſententiam in judicio, vel extra, poſt appellationem ex cauſa legitima interpoſitam, vinculo excommunicationis adſtrictum: poteſt Archiepiſcopus poſtquam ſibi de hoc conſtiterit (etiam priuſquam incipiat de veritate cauſæ appellationis cognoſcere) abſolutionis illi beneficium ad cautelam juxta formam Eccleſiæ impartiri.

VIII. Alexander IV. [c. an. 1258. *Romæ.*]

Judex Eccleſiaſticus compellit Judicem Laicum repellere excommunicatos ab actibus judiciariis ſibi prohibitis. Hoc dicit. Joan. And.

DEcernimus, ut Judices ſeculares per cenſuram Eccleſiaſticam ab Eccleſiaſticis Judicibus, Canonica monitione præmiſſa, repellere excommunicatos ab agendo, patrocinando [y] & teſtificando in ſuis curiis & judiciis compellantur.

y Quod lucratur patrocinando, debet excommunicatus reſtituere, vel erogare in pauperes: quia malè eſt quæſitum. *ca. cùm ſit. de Judæ.* Font.

IX. Gregorius X. in Concilio Generali Lugdunenſi. [an. 1273. *in Gallia.*]

Non valet excommunicatio lata in participantes, niſi fuerint moniti nominatim. Et Canonica monitio dicitur, quæ habet dierum intervalla: niſi neceſſitas facti aliud ſuadeat. Hoc dicit. Joan. And.

COnſtitutionem felicis recordationis Innocentii Papæ IV. prædeceſſoris noſtri, quæ prohibet participantes [z] excommunicatis ea participatione, quæ ſolam minorem excommunicationem inducit, monitione Canonica non præmiſſa, majori excommunicatione ligari, decernens promulgatam aliter excommunicationis ſententiam non tenere: ad tollendum omnem ambiguitatis ſcrupulum declarantes decernimus, ita demum eſſe monitionem Canonicam in hoc caſu, ſi aliis ritè ſervatis eos, qui monentur, exprimat nominatim. Statuimus quoque, ut inter monitiones, quas, ut Canonicè promulgetur excommunicationis ſententia, ſtatuunt jura præmitti: Judices ſive monitionibus tribus utantur, ſive una pro omnibus, obſervent aliquorum dierum competentia intervalla: Niſi facti neceſſitas aliter ea ſuaſerit moderanda [a].

z Vide Fran. Are. *l. 1. ff. de verb. obli. ca. lex divina. xxvii. q. ii.* & nutu dicimur loqui etiam ubi lex expreſsè meminit de verbis. *cap. cùm apud. de ſponſ.* Font.

a Vide Bald. *in l. 1. de preci. Impe. offer.* Dom. Font.

X. Idem. [c. an. 1273. *in Gallia.*]

Relaxatio ad cautelam, in generali interdicto non habet locum. Hoc dicit. Dominicus.

PRæſenti generali declaramus edicto, beneficium relaxationis ad cautelam, quoad interdicti ſententias, in civitates, caſtra vel quælibet alia loca, ſive terras aliquas generaliter promulgatas, locum aliquatenus non habere.

XI. Idem in Eodem. [an. 1273. *in Gallia.*]

Primò, *excommunicat certis limitationibus dantes licentiam offendendi in perſonis vel rebus ſuis, vel ſuorum: exercentes contra aliquos Eccleſiaſticam cenſuram, vel exerceri facientes, vel illam ſervantes.* Secundò *ibi*, Eadem, *pœnam prorogat ad utentem, vel motu proprio id agentem.* Tertiò, Qui autem *pœnam aggravat.* Hoc dicit. Joan. And.

QUicunque pro eo, quòd in Reges, Principes, Barones, nobiles, ballivos, vel quoslibet Miniſtros eorum, aut quoſcunque aliquos excommunicationis, ſuſpenſionis, ſeu interdicti ſententia fuerit promulgata: licentiam alicui dederint occidendi, capiendi aliàs in perſonis, aut bonis ſuis, vel ſuorum [b] gravandi eos, qui tales ſententias protulerunt, ſive quorum ſint occaſione prolatæ, vel eaſdem ſententias obſervantes, ſeu taliter excommunicatis communicare nolentes (niſi licentiam ipſam re integra revocaverint, vel ſi ad bonorum captionem occaſione ipſius licentiæ ſit proceſſum, niſi bona ipſa fuerint intra octo dierum ſpatium, reſtituta, aut ſatisfactio pro ipſius impenſa,) eoipſo ſententiam excommunicationis incurrant. Eâdem quoque ſententiâ ſint innodati omnes, qui auſi fuerint prædictâ licentiâ datâ uti, vel aliquod præmiſſorum, ad quæ committenda dari licentiam prohibuimus: aliàs committere ſuo motu. Qui autem in eadem ſententia permanſerint duorum menſium ſpatio: ex tunc ab ea non poſſint, niſi per Sedem Apoſtolicam, abſolutionis beneficium obtinere.

b Vide Bald. *in l. His rebus. ff. ſol. matrimon.* Bart. *in l. Nam & Servius. ff. de neg. geſt. & l. quoniam multa. C. ad Leg. Jul. de vi. & c. ſicut nob. de teſtib.* Font.

XII. Bonifacius VIII. [c. an. 1298. *Romæ.*]

Si malefactor captus à Judice Laico dicit ſe Clericum: hujus rei cognitio ad Judicem Eccleſiaſticum ſpectat. Et ſi notoriè vel publicâ famâ, vel communi æſtimatione habetur pro Clero, ſtatim fit remiſſio. Item ſi priùs ſe gerebat pro Clerico: & modò deprehenſus fuit in habitu Clericali. Si autem priùs ſe gerebat pro Laico, licèt modò in Clericali habitu deprehenſus fuerit, non fiet remiſſio, donec fuerit de Clericatu probatum, ſed interim contra eum Judex in nullo procedit. Hoc dicit. Joan. And.

SI Judex [c] Laicus malefactorem captum detineat, & is ſe Clericum dicens ad curiam Eccleſiaſticam petat remitti, vel curia ipſa eum tanquam ſuum Clericum repetat, Judice illum inficiante Clericum, ac ob hoc minimè remittendum: dubitationis hujuſmodi, an ſcilicet ſit, qui repetitur Clericus, ad Judicem Eccleſiaſticum, quia de re Eccleſiaſtica & ſpiritali, vocato tamen Judice ſeculari, vel alio, cujus intereſt, cognitio pertinebit. Et ſi notorium fuerit, quòd idem malefactor ſit Clericus, qui hujuſmodi privilegio gaudere debeat, ſtatim abſque alia cognitione, vel fama publica de hoc extiterit, aut ipſe pro Clerico communiter habebatur: incontinenti etiam ante cognitionem de Clericatu, Eccleſiaſticæ Curiæ debet reddi. Idem eſſe cenſemus ſi reus ipſe ante deprehenſionem pro Laico publicè ſe non gerens, deprehenſus fuit in habitu Clericali, tonſuram videlicet, & veſtes deferens Clericales: nam talem debemus Clericum, donec conſtet de contrario, reputare. Sicut de illo, qui in poſſeſſione ingenuitatis exiſtit: ſi dicatur ab eo libertinus, legalis ſanxit auctoritas, ut probandi neceſſitate non ipſe, ſed adverſarius aſtringatur. Juſtum eſt enim ut ipſe talis, quem geſtat ex habitu, quouſque appareat aliud, præſumatur, qualis is eſſe, cujus fert habitum comprobatur. Ex ſtigmate namque conſueto Fabricenſibus [d] imprimi, latitans Fabricenſis agnoſcitur. Et cuſtodes aquarum, quos Hydrophylacas nominant, quæ eis infigi ſolet annotatione ſignati manifeſti ſunt omnibus, & angariarum nomine non tenentur. Iſque ſtatus alicujus eſſe videtur, in quo ipſe deprehenditur, donec contrarium doceatur [e]. Non ſic autem volumus obſervari, ſi ante deprehenſionem pro Laico publicè ſe gerebat, ac pro tali communiter habebatur, quamvis deprehenſionis tempore repertus fuerit in habitu Clericali: tunc enim reſtituendus non eſt; quouſque fidem de titulo fecerit Clericali, cujus eidem probationis onus incumbat, propter præſumptionem, quæ adverſùs ipſum orta eſt ex delatione Laicalis habitûs præcedenti. Contra eum tamen interim, quivis proceſſus Judicis penitùs conquieſcat.

c Vide Alex. *conſ. 8. lib. 1. & conſ. 61. l. 4.* Bald. *in l. Si qua per calumniam. Cod. de Epiſcop. & Cleri.* Canoniſtas *in c. cùm non ab homine. ext. de Judi.* latè Covarruviam *in practicis quæſtion. c. 33. &* Grammaticum *deciſione* 81.

d Vide Alciatum *lib. 1. prætermiſſorum, verbo Militia.*

e Vid. *c. tuam. de ordin. cog. l. præſes. C. ad l. Fabiam de plag.*

XIII. Idem. [c. an. 1298. *Romæ.*]

Non tenet ſuſpenſio vel interdictum lata in participantes: non præmiſſa monitione Canonica. Hoc dicit. Joan. And.

STatutum Gregorii Papæ X. factum ad declarationem conſtitutionis Innocentianæ, quæ prohibet participantes excommunicatis ea participatione, quæ ſolùm [f] minorem inducit, majore excommunicatione ligari, monitione Canonica non præmiſſa: in ſuſpenſionis & interdicti ſententiis (quæ pro hujuſmodi participatione plerumque ab Ordinariis vel Delegatis [g] Judicibus promulgantur) præcipimus inviolabiliter obſervari. Decernentes eaſdem ſententias non tenere aliter promulgatas.

f ſolam.

g Nota quòd delegati poſſunt excommunicare, ſuſpendere, interdicere, quanquam hoc in literis delegationis non exprimatur, ſecundùm Doctor. Vide *not. ſup. eod. ſtatuimus.* Font.

XIV. Idem. [c. an. 1298. *Romæ.*]

Per negligentiam non proſequentis debito tempore appellationem, excommunicatio poſt eam lata non convaleſcit: ſed potuit tunc denunciari, & debebit vitari, donec de ſententiæ nullitate docuerit. Hoc dicit. Joan. And.

LIcèt excommunicationis ſententia poſt appellationem legitimam promulgata, per negligentiam appellantis appellationem ſuam minimè proſequentis non ratificetur, nec etiam convaleſcat: Excommunicatus tamen nominatim, vel ſpecialiter & expreſsè, qui poſt appellationem legitimam excommunicationis ſententiam aſſerit in ſe latam: ſi appellationem eandem intra tempus [h] ad ipſam proſequendam ab homine, vel à jure ſtatutum non fuerit, ut debuit, proſecutus, lapſo eodem tempore excommunicatus publicè nunciari, & nedum in judicialibus, ſed etiam in extrajudicialibus evitari, ac à legitimis actibus removeri debebit, quouſque quòd poſt appellationem legitimam excommunicatus fuerit, vel aliàs de ipſius ſententiæ docuerit nullitate.

h Vide Abbat. *in c. teſtimonium, ext. de teſtib.*

XV. Idem. [c. an. 1298. *Romæ.*]

Prælatus capi faciens, & includens, etiam per Laicos Clericum nondum incorrigibilem, excommunicatus non eſt: nec etiam ipſi capientes. Secundò dicitur, *ſi talis dat fidejuſſores de parendo Juri, detineri non debet: niſi juſta cauſa id ſuadeat.* Hoc dicit. Joan. And.

SI [i] Clericos tuæ juriſdictioni ſubjectos propter commiſſos exceſſus, etiam per Laicos capi facias, & eos, ne fugiant, in carcere pœnâ debitâ poſteà caſtigandos includas: te vel capientes eoſdem, licèt nondum appareat incorrigibiles illos eſſe, nulla credimus excommunicatione innodari. Cùm in his (niſi aliàs ex propoſito excedatur in ipſis,) temeritas vel injuria nequeat deprehendi. Eoſdem quoque Clericos ſi de parendo juri tibi fidejuſſoriam dederint cautionem, detinere non debes: niſi exceſſûs enormitas, vel alia cauſa rationabilis eos ſuaſerit detinendos.

i Vide Alex. *conſil. 8. l. 1. incip. videtur ſuper primo dubio. & conſ. 149. l. 6. incip. in cauſa Inquiſitionis.*